

Arrest

nr. 90 634 van 29 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 20 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Wim DEDECKER en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoekster niet betwiste feitenrelaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U verklaarde een Georgisch staatsburger van Armeense origine te zijn. U werd geboren op 1 maart 1964 in de Georgische hoofdstad Tbilisi, waar u ook geregistreerd was. Op 14 december 1985 huwde u officieel met S.N. Samen runden jullie een limonadefabriek.

Sinds eind 2008 kregen jullie echter problemen met de Georgische ordediensten, die jullie afpersten. De eerste maal betaalden jullie de politie de gevraagde geldsom in de hoop dat de problemen daarmee van de baan zouden zijn. Maar korte tijd later kwamen jullie belagers opnieuw langs om geld te eisen.

Jullie weigerden echter te betalen. Op 31 maart 2010 gingen jullie omwille van deze problemen naar de politie om klacht in te dienen wegens afpersing. Diezelfde avond vielen 4 politieagenten jullie huis binnen. Ze doorzochten jullie huis naar geld en namen 3000 Lar mee. Ze mishandelden uw man en gaven jullie enkele dagen de tijd om het resterende geld te verzamelen. Op 3 april 2010 had uw man een afspraak met jullie belagers op de markt van het Isanski district. Hij zei dat hij geen geld zou geven en vertrok, maar kwam nooit meer terug. De volgende ochtend, op 4 april 2010, ging u daarom naar de politie om aangifte te doen van de verdwijning van uw man. Daar kreeg u echter te horen dat iemand pas na 3 dagen als vermist kan worden opgegeven. U ging daarom zelf op zoek naar uw man, maar zonder resultaat. Midden april 2010 kwamen jullie belagers opnieuw naar uw huis. Ditmaal dreigden ze ermee uw zoon iets aan te doen. Na dit bezoek besloot u samen met uw zoon, Gevorg NERSESYAN (O.V. 6.719.845), te gaan onderduiken bij de zus van een vriendin, bij wie u tot aan uw vertrek verbleef. Een kleine week later vernam u van uw vriendin dat de limonadefabriek op 20 april 2010 in brand gestoken was. De fabriek was volledig vernield en ook een deel van jullie huis had schade geleden. Na dit incident besliste u om definitief te vertrekken.

U verliet Georgië uiteindelijk in augustus 2010. Vanuit Tbilisi nam u samen met uw zoon het vliegtuig naar de Belarussische hoofdstad Minsk, waar jullie tot november 2010 bij een vriend verbleven. Begin november 2010 verliet u Minsk samen met uw zoon, verborgen in de laadruimte van een vrachtwagen. Deze vrachtwagen bracht jullie naar België, dat u bereikte in de nacht van 8 op 9 november 2010. De volgende ochtend, op 9 november 2010, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

2.2. In het tweede middel voert verzoekster aan dat zij beantwoordt aan de criteria om haar te kwalificeren als vluchteling zoals omschreven in artikel 1A, 1° van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. De verwevenheid van deze twee middelen maakt een gezamenlijke beoordeling ervan wenselijk.

2.4. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals onder meer neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. In de mate dat verzoekster stelt dat de beslissing niet is gestaafd naar recht omdat ze gebaseerd is op de loutere vaststelling dat er tegenstrijdigheden bestaan tussen haar verklaringen en die van haar zoon, terwijl niet wordt gemotiveerd waarom niet is voldaan aan de voorwaarden van de status van vluchteling, blijkt uit de beslissing dat het asielrelaas niet geloofwaardig wordt bevonden. In die optiek verdient het relaas niet te worden getoetst aan de voorwaarden van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet –waarnaar overigens wél wordt verwezen – en de vluchtelingendefinitie in het algemeen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is ook op deze gronden geenszins aangetoond.

2.4. Uit het betoog van verzoekster blijkt voorts dat zij de motieven van de beslissing kent, maar dat zij deze betwist, zodat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

2.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht, in het bijzonder in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de

subsidiare beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet worden overwogen wat volgt :

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiare beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Georgië problemen had met de autoriteiten, die jullie afpersten.

Er dient echter eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo werd er een groot aantal belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw eigen verklaringen en die van uw zoon. U gaf namelijk meermaals aan dat uw man verdween op 3 april (CGVS, p. 4 en 11), terwijl uw zoon stelde dat dit gebeurde op 4 april (CGVS zoon, p. 13). Toen u op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, bleef u bij uw verklaringen en voegde er nog aan toe dat jullie op de vierde klacht hadden ingediend (CGVS, p. 14). Ook dit is echter in strijd met de verklaringen van uw zoon, die vermeldde dat jullie pas op 5 april naar de politie zijn gestapt (CGVS zoon, p. 13). Hiermee geconfronteerd, zei u dat het ofwel zijn fout ofwel de uwe was, aangezien ook hij stress had (CGVS, p. 14). Hiermee zijn beide tegenstrijdigheden echter niet opgeheven. Daarnaast werd ook een tegenstrijdigheid vastgesteld aangaande het moment waarop jullie gingen onderduiken. Uw zoon verklaarde namelijk dat jullie reeds op 5 of 6 april gingen onderduiken bij de zus van uw vriendin (CGVS zoon, p. 14). Zelf vertelde u nochtans dat jullie pas gingen onderduiken nadat jullie belagers een laatste keer naar uw huis kwamen en jullie zoon bedreigden. Dit gebeurde midden april of ongeveer een week voor de brand in de limonadefabriek, die plaatsvond op 20 april (CGVS, p. 12-13). Toen u op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, bleef u bij uw verklaringen en argumenteerde u dat uw zoon zich vergist had (CGVS, p. 14), waarmee de tegenstrijdigheid bijgevolg overeind blijft. Met betrekking tot voornoemde brand werd eveneens een tegenstrijdigheid geconstateerd. Zo zei u dat door de brand niet enkel de limonadefabriek vernield was, maar ook jullie huis schade had opgelopen. Het huis was echter niet volledig verwoest, enkel de slaapkamer was gedeeltelijk afgebrand (CGVS, p. 12 en 13). Uw zoon beweerde echter het tegenovergestelde. Hij verklaarde immers dat na de brand enkel de slaapkamer nog overeind stond (CGVS zoon, p. 14). Hiermee geconfronteerd voerde u aan dat uw zoon Armeense school gevolgd had en u Russische en uw zoon misschien iets verkeerd begrepen had. Zelf bleef u bij uw verklaringen (CGVS, p. 14), die de tegenstrijdigheid niet wegnemen. Een volgende tegenstrijdigheid heeft betrekking op de klachten die jullie indienden naar aanleiding van de door u aangehaalde problemen. Zelf verklaarde u dat jullie in totaal twee maal klacht indienden bij de politie, een eerste maal naar aanleiding van de afpersing, een tweede maal naar aanleiding van de verdwijning van uw man (CGVS, p. 14). Omwille van de mishandeling van uw man werd nooit klacht ingediend (CGVS, p. 11 en 14). Uw zoon stelde nochtans dat uw man de dag na zijn mishandeling zelf naar de politie ging om er klacht in te dienen tegen deze feiten (CGVS, p. 12). Na confrontatie met de verklaringen van uw zoon, bleef u andermaal bij uw verklaringen (CGVS, p. 15), waardoor ook deze tegenstrijdigheid overeind blijft. In ditzelfde verband merkte uw zoon bovendien op dat jullie belagers de dag nadat uw man klacht had ingediend naar aanleiding van zijn mishandeling opnieuw naar jullie huis

kwamen en uw mans klacht voor zijn ogen verscheurden (CGVS zoon, p. 12). U gaf nochtans aan dat jullie belagers niet meer waren langs geweest tussen de dag waarop ze uw man mishandelden en de dag van zijn verdwijning (CGVS, p. 15). Na confrontatie met de verklaringen van uw zoon, zei u plots dat u zich dit voorval inderdaad herinnerde en verwees u naar het feit dat u geheugenproblemen zou kennen (CGVS, p. 15). Deze argumentatie is echter niet afdoende, te meer omdat u de Belgische asielinstanties geen enkel medisch document voorlegde waaruit blijkt dat u daadwerkelijk geheugenproblemen zou hebben. Toen vervolgens dieper op voornoemd incident werd ingegaan, legde u bovendien nog meer verklaringen af die in strijd zijn met die van uw zoon. U vertelde namelijk dat de klacht die voor de ogen van uw man verscheurd werd een klacht naar aanleiding van de afpersing betrof (CGVS, p. 15), terwijl uw zoon stelde dat het de klacht wegens slagen en verwondingen was (CGVS zoon, p. 12). Verder verklaarde uw zoon dat jullie belagers langskwamen om de klacht te verscheuren de dag nadat de klacht ingediend werd (CGVS zoon, p. 12), terwijl u vermeldde dat ze de klacht in jullie bijzijn verscheurden nog op dezelfde dag waarop jullie de klacht hadden ingediend, dit is op de avond waarop uw man door jullie belagers ook mishandeld werd (CGVS, p. 15). Ook toen u hierop gewezen werd, bleef u bij uw verklaringen en verwees nogmaals naar uw geheugenproblemen (CGVS, p. 16), wat zoals reeds uiteengezet niet afdoende is om deze tegenstrijdigheden op te heffen. Een laatste tegenstrijdigheid heeft betrekking op de verdwijning van uw man. Zelf vertelde u dat uw man op de dag van zijn verdwijning vertrok, maar nooit meer terugkwam (Vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), nr. 3.5 en CGVS, p. 11-12). Tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal verduidelijkte u nog dat hij die dag naar de markt in het district Isanski is gegaan, waar hij met jullie belagers had afgesproken, maar nooit meer terugkwam (CGVS, p. 11-12). Uw zoon vermeldde dat u uw man die dag vergezeld had naar de markt van het Isanski district, waar uw man in de auto van jullie belagers stapte terwijl u hem stond op te wachten (CGVS zoon, p. 13). Zelf maakte u echter nooit melding van het feit dat u hem die dag naar de plaats van afspraak vergezeld zou hebben, noch bij de DVZ (Vragenlijst DVZ, nr. 3.5 en CGVS, p. 11-12). Pas toen u op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, repliceerde u dat u met uw man meegegaan was en dat was wat uw zoon vertelde. U vervolgde dat u samen met uw man naar daar geweest was en hij er niet was toen u thuiskwam (CGVS, p. 14). Aangezien u hiermee enkel de verklaringen van uw zoon bevestigt, maar geen uitleg geeft voor uw eerdere tegenstrijdige verklaringen, blijft de tegenstrijdigheid overeind. Tijdens uw interview bij de DVZ haalde u wel aan dat uw zoon niet op de hoogte is van alle details omtrent de door u aangehaalde problemen (Vragenlijst DVZ, nr. 3.5). Er dient echter opgemerkt te worden dat voornoemde elementen geen details betreffen. Tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal verduidelijkte u bovendien dat het feit dat jullie belagers langskwamen en ermee dreigden uw zoon te pakken, bijvoorbeeld op basis van valse beschuldigingen met betrekking tot drugsbezit, het enige is waarvan uw zoon absoluut niet op de hoogte is (CGVS, p. 13). Door al deze tegenstrijdigheden wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarnaast dient erop gewezen te worden dat u ondanks de problemen die u kende met uw autoriteiten uw land van herkomst toch op legale wijze verlaten hebt. Vanuit Georgië reisde u namelijk met behulp van uw eigen Georgisch paspoort (CGVS, p. 13) met het vliegtuig naar Belarus (CGVS, p. 8). U maakte bovendien nergens melding van problemen tijdens deze uitreis. Indien u daadwerkelijk problemen kende met uw autoriteiten, voor wie u van april 2010 tot augustus 2010 trouwens zelfs ging onderduiken (CGVS, p. 12-13), is het niet aannemelijk dat u desondanks toch het risico zou nemen om uw land op legale wijze te verlaten. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Aangaande uw reisroute werd eveneens een cruciale tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo stelde u tijdens uw interview bij de DVZ dat u vanuit Minsk (Belarus) met een auto naar België was gereisd (Verklaring DVZ nr. 34). Tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal vertelde u dan weer dat u vanuit Minsk naar België was gekomen verborgen in de laadruimte van een vrachtwagen (CGVS, p. 8). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, herhaalde u dat u met een vrachtwagen naar België kwam (CGVS, p. 16). Aangezien u bij uw verklaringen blijft, is de tegenstrijdigheid hiermee niet opgeheven. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Georgisch paspoort, waarvan u verklaarde dat het was achtergebleven bij een persoon die het nodig had om een visum voor jullie te regelen, maar jullie belazerde (CGVS, p. 7), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Verder haalde u nog aan dat uw etnische origine de reden is waarom u door de autoriteiten en de politie in het bijzonder lastiggevallen werd (CGVS, p. 16). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat er in Georgië geen sprake is van vervolging in hoofde van etnische Armenen. Zeker in Tbilisi, waar u voor uw vertrek jarenlang verbleef, hoeven etnische Armenen niet voor hun persoonlijke vrijheid te vrezen.

Tot slot vermeldde u nog dat uw man door de autoriteiten vervolgd werd omwille van zijn politiek engagement voor de partij United Javakhk (CGVS, p. 5 en 10). Er dient echter op gewezen te worden dat uw man slechts iets langer dan een jaar bij deze partij betrokken was aangezien de partij in juni 2008 werd opgeheven en hij deze partij enkel hielp, maar zich er niet actief voor inzette. Zo nam hij zelfs bijvoorbeeld nooit deel aan meetings (CGVS, p. 5). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt bovendien dat er geen sprake is van vervolging ten opzichte van Armenen in Georgië, ook niet omwille van hun politiek engagement. Behalve de zaak van Vaag Chakhalian, hoofd van de radicale vleugel van United Javakhk, die uitgebreid gedocumenteerd is, is er geen sprake van vervolging van sympathisanten van United Javakhk.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, Georgische identiteitskaart, werkboekje en 2 medische attesten uit België) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte en Georgische identiteitskaart bevatten louter identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden. Uw werkboekje bevat daarnaast ook informatie aangaande uw tewerkstelling. De Belgische medische attesten motiveren enkel waarom u zich op 14/03/2012 niet kon aanmelden voor gehoor bij het Commissariaat-generaal, maar maken nergens melding van de door u aangehaalde geheugenproblemen.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw zoon, G.N. (O.V. 6.719.845), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.8.1. De bevindingen van de commissaris-generaal, en in het bijzonder de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekster en de verklaringen van haar zoon, hebben betrekking op de kernelementen van het asielrelaas, zijn dus pertinent, en vinden steun in het administratief dossier. Het komt derhalve aan verzoekster toe om ze in concreto te weerleggen.

2.8.2. Met betrekking tot die tegenstrijdigheden voert verzoekster enkel aan dat het voornamelijk gaat om data die niet zouden corresponderen terwijl de feiten reeds dateren uit 2008, en dat geen rekening werd gehouden met de jeugdige leeftijd van haar zoon op het moment van de feiten. Verzoekster meent dat het onredelijk is dat de commissaris-generaal zich louter steunt op enkele tegenstrijdige data, nu de feiten die werden opgesomd in het relaas wel een grote overeenstemming vertonen.

2.8.3. De commissaris-generaal heeft verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig bevonden op grond van minstens acht tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en de verklaringen van haar zoon. De Raad stelt vast dat het gaat om tegenstrijdigheden die, zoals reeds gezegd, betrekking hebben op feiten die de kern van verzoeksters asielrelaas uitmaken: de datum waarop hun echtgenoot/vader verdween, het moment dat zij hiertegen klacht indiende, het moment waarop ze gingen onderduiken, de omvang van de brandschade aan hun woning, de voorwerpen van de verschillende klachten bij de politie, het bezoek van hun belagers, het voorwerp van de klacht die werd verscheurd en de omstandigheden waarin verzoeksters echtgenoot verdween, met name bestaat een tegenstrijdigheid over de vraag of verzoekster met hem mee was naar de afspraak met de belagers of niet. Uit voorgaande opsomming

blijkt duidelijk dat de tegenstrijdigheden niet louter betrekking hebben op data, maar ook op essentiële feiten en omstandigheden die de oorzaak waren van hun vlucht uit Georgië.

In casu is het dus de opstapeling van vastgestelde anomalieën die geleid heeft tot het ongeloofwaardig bevinden van het asielrelaas, en niet één onlogisch element, zoals verzoekster suggereert bij het aanhalen van eerdere rechtspraak van de Raad. De Raad meent dat personen die zich bij het indienen van hun asielaanvraag steunen op hetzelfde relaas, in staat moeten zijn om gelijklopende verklaringen afleggen over de kernelementen van dat relaas, hetgeen in casu niet het geval is. De thans vastgestelde zwaarwichtige tegenstrijdige verklaringen die verzoekster en haar zoon hebben afgelegd zijn van aard om het asielrelaas volstrekt ongeloofwaardig te maken. Dat de feiten zich vier jaar voor het interview hebben plaatsgevonden, vormt hiervoor geen verschoning, nu van verzoekster en haar zoon, die stellen te vrezen voor hun leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vragen, mag worden verwacht dat zij, ook vier jaar later, alle kernelementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van hun vertrek of vlucht uit het land van herkomst nu het gaat om gebeurtenissen die stuk voor stuk in het geheugen moeten zijn gegrift van diegenen die ze hebben moeten ondergaan. De leeftijd van verzoeksters zoon, die op het moment van de feiten bijna 18 jaar oud was, kan er evenmin aan in de weg staan dat eenduidige verklaringen zouden worden afgelegd, temeer nu, zoals dat ook al in de bestreden beslissing werd gesteld, verzoekster zelf stelde dat het enige waarvan haar zoon niet op de hoogte is het feit is dat haar belagers ermee dreigden hem te pakken, bijvoorbeeld op valse beschuldiging van drugsbezit.

2.8.4. De Raad stelt vast dat verzoekster, naast de hiervoor onterecht bevonden vergoelijkingen, in het verzoekschrift geen enkele tegenstrijdigheid in concreto weerlegt, doch haar asielrelaas herhaalt in functie van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, zich daarbij bedienend van één versie van de verklaringen, hetgeen niet van aard kan zijn de door de verwerende partij gedane vaststellingen te ontwrichten. Aangezien geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas, luidens hetwelk verzoekster en haar zoon hun land van herkomst hebben verlaten omdat zij aldaar werden afgeperst door de autoriteiten, is de Raad van oordeel dat alleen al op grond van de hierboven beoordeelde motieven van de bestreden beslissing de verwerende partij terecht tot de bevinding kon komen dat een gegronde vrees voor vervolging, wat ook de vermeende oorzaak ervan zou zijn, geenszins aannemelijk werd gemaakt. Een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, zoals die zou blijken uit de door verzoekster bijgebrachte documenten en rapporten, volstaat in het licht van het bovenstaande niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers in concreto te worden aangetoond. Daarbij komt nog dat verzoekster in alle talen zwijgt over de tegenstrijdigheid die werd ontwaard in verzoekster eigen verklaringen, enerzijds in de vragenlijst en anderzijds tijdens het gehoor: in eerste instantie verklaarde zij met de auto naar België te zijn gereisd, terwijl zij later, op het commissariaat-generaal verklaarde dat te hebben gedaan in een laadruimte, zodat ook op dit vlak moet worden vastgesteld dat haar verklaringen ongeloofwaardig zijn. De overige motieven van de bestreden beslissing –behoudens de niet-betwiste beoordeling van de documenten- zijn in die zin dan ook als overtuigend aan te merken, zodat het desgevallend gegronnd bevinden van een grief die ertegen is gericht niet tot een andere beslissing kan leiden en verzoekster aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.9. Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

2.10. In het derde middel voert verzoekster aan dat zij op zijn minst gerechtigd is op de subsidiaire beschermingsstatus. Zij voert aan dat er in Georgië een toenemende repressie is tegen de Armeense minderheid, zodat zij een reëel risico loopt op ernstige schade, zoals de onrustwekkende verdwijning van haar echtgenoot bewijst.

2.11. Er werd echter reeds vastgesteld dat het relaas van verzoekster ongeloofwaardig is. De Raad oordeelt dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter ook worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster met haar uiteenzetting, met de kopieën van artikels over Javakh-activisten en een rapport van Human Rights Watch over Georgië niet aantoonde dat er in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad beschikt hiertoe evenmin over enige aanwijzing

die zou voortvloeien uit de gegevens van het dossier. Derhalve toont verzoekster niet aan dat in haren hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou kunnen worden aangenomen.

2.12. De Raad oordeelt dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS